

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ดงมรณะ
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วินาทีแรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห่ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึกในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมังมหาราช โดยมีจอมพรานรพิทร์ ไพรวลย์ เป็นคนนำทาง

รพิทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไถ่กุดเสือลายพาดกลอน ไ้อั่วแห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพผุ่ลงสิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลัง

ของมัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทราคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรัก
และแรงหึง... ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและ
ล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับ
ซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการ
ใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดาร
ของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและบ่าว ระหว่างมนุษย์
กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่องหลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละคร
เวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า
30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ
‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ขาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าจะรู้สึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของ มนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ ๕
ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น ๖
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

ทั้งหมดเดินเข้าขบวนในลักษณะเรียงเดี่ยวอีกครั้ง สืบเท้า
ซ้าร่อยกันไปอย่างระมัดระวัง โดยทิ้งระยะเท่ากับความห่างของ
เชือกที่ผูกมัดเอาไว้ แงซ้ายส่องทางไปเฉพาะร่องเดินข้างหน้า
แต่รพินทร์และไชยยันต์กวาดลำไฟฉายส่องสำรวจไปตามผนัง
ทั้งสองด้าน ตลอดจนบริเวณแวดล้อมที่ก้าวผ่านไป

ครั้นแล้ว ไม่ก็อึดใจต่อจากนั้นเอง หลังพ้นจากทางเดิน
อันขรุขระและแสนลื่น ทุกคนก็เริ่มสำเหนียกชัดว่า กำลังเดินใต้
ซิดผนังด้านซ้าย ซึ่งมีช่องทางสำหรับเดินกว้างเพียงเมตรเดียว
ซึ่งมีลักษณะเป็นขอบเหวนี้ คืออากาศอันว่างเปล่ามืดมิด

แสงไฟฉายที่รพินทร์กับไชยยันต์ส่องกราดลงไปไม่
สามารถจะส่งลงไปถึงก้นอันสุดหยั่งนั้นได้ นอกจากเหลี่ยมและ
แง่ของหินผาที่ผุดอยู่ระเกะระกะลดหลั่นลิบล้างกันลงไป

การเดินเริ่มช้าลง จนกลายเป็นค่อยๆ ใต้ไป เสียงรพินทร์
เตือนนายจ้างเขามาเบาๆ กำชับให้ค่อยก้าวและหาหลักที่ยึด

ตามที่เขาได้ทำตัวอย่างไว้ก่อนแล้ว แม้อากาศภายในจะเย็นเยือก
สักเพียงใดก็ตาม แต่บัดนี้ ทุกคนเหงื่อผุดเต็มใบหน้า จังหวะ
เดียวเท่านั้น...ที่พลาด มันหมายถึงการไถลลื่นหลุดลงไปจาก
ทางเดินมหาวิบากนั้น ซึ่งทำนายไม่ได้ว่า อนาคตอยู่ที่ไหน

“รพินทร์ คุณแน่ใจหรือว่าข้างมันจะผ่านทางแบบนี้ไปได้”

เสียงไชยยันต์ร้องถามเบาๆ ขณะที่ใช้เท้าหยั่งทาง
อันเหลวลื่นเป็นลอนสูงต่ำเพื่อหาความมั่นใจ ก่อนจะก้าวเหยียบ
ลงไปอย่างระมัดระวัง มือก็เกาะยึดหินงอกริมผนังไว้แน่น

“เชื่อเถอะครับ ว่ามันไปได้”

เป็นคำตอบสั้นๆของจอมพราน แล้วจากนั้น ความเงียบ
ก็ปกคลุมเหมือนเดิม นอกจากเสียงหายใจหอบๆและเสียงอุทาน
พึมพำอยู่ในลำคอจากใครบางคนในบางเวลา

ดารินเหยียบก้อนหินไถลลื่นครั้งหนึ่ง แต่จะมาไปเกาะ
ยึดแฉ่ริมผนังไว้ได้ ก้อนหินที่ลื่นเหยียบพลัดจากขอบเหว
หลุดร่วงลงไป เสียงมันกระทบกับแอ่งที่โผล่ยื่นออกมาจากริมขอบ

แล้วกระดอนต่ำลงไปสู่เบื้องล่าง ดังสะท้อนก้องลงไปเป็นลำดับ
ฟังเสียงวูบไปถึงชั่วหัวใจ ทุกคนหยุดชะงักการเคลื่อนไหวอยู่กับ
ที่ไปในบัดนั้น

“น้อย เป็นยังไงบ้าง?”

ไชยยันต์ร้องลั่นขึ้นอย่างใจหาย พร้อมกับฉายไฟไปที่
เพื่อนสาวผู้อยู่ข้างหน้า

ทุกคนเห็นนักมานุษยวิทยาคนสวยนอนพับพาบเกาะ
แก่งหินนิ่งอยู่เช่นนั้นอึดใจหนึ่ง ก็ค่อยๆ เห็นียวกายทรงตัวขึ้น
ส่วนเท้าข้างหนึ่งของหล่อนพันขอบเหวออกไปลอยอยู่ ไม่สามารถ
จะไต่ขึ้นกับอะไรได้

“ระวัง! อย่าเพิ่งพรวดพราดเข้ามาที่ฉัน ตรงนี้ลื่น ทาง
เลาตมาก!”

หล่อนกลับเป็นฝ่ายเตือนเขามาเบาๆ ด้วยเสียงเป็นปกติ
เมื่อเห็นไชยยันต์ขยับตัวจะผลิผลามตามเข้ามาช่วยพยุงตรง
ตำแหน่งนั้น

พรานใหญ่ซึ่งเป็นคนถัดไปจากหล่อนทางเบื้องหน้า และ

บัดนี้อยู่ในระหว่างชอกหินที่มีความมั่นคงกว่า ตัวตีสายเชือก ส่วนที่ทิ้งระยะในระหว่างเขากับหล่อน คล้องพันติดกับแง่ตอนหนึ่ง อย่างมั่นคง ตนเองยึดปลายไว้อีกข้าง แล้วร้องบอกมาว่า

“เออละครับ คุณหญิงจับสายเชือกไว้ เหนี่ยวตัวขึ้นมา”

ไชยยันต์ผู้เป็นสายโซ่อีกด้านหนึ่งของดาริน ก็จัดการ พันเชือกเข้ากับหินงอกอีกก้อนหนึ่ง เป็นการช่วยยึดตรึงอีกแรง พอพรานใหญ่ร้องเตือนมาอีกครั้ง หญิงสาวก็ปล่อยมือจากแง่หิน ที่จับไว้ คว่ำสายเชือกที่มัดติดเอาไว้ ทันทีที่มือหลุดออกจากหลักยึด ร่างของหล่อนก็ไถลลื่นไปตามทางอันเลาตานั้น หลุดพ้นขอบเหว ลงไปในพริบตา แต่ก็ติดค้างอยู่ตรงบริเวณปากขอบนั้นเอง เพราะสายเชือกยึดไว้ หญิงสาวจับสายเชือกเหนี่ยวตัวขึ้นมา อย่างยากเย็น ในขณะที่รพีพันธ์และไชยยันต์ออกแรงยึดไว้อย่าง เต็มที่ อึดใจต่อมาก็พ้นขอบขึ้นมาได้ และได้เข้าไปยืนหาหลัก มั่นคงได้ใกล้ๆกับรพีพันธ์ ทุกคนผ่อนลมหายใจที่สะกดกลั้นไว้ ออกมาอย่างโล่งอก

ตำแหน่งอันเกือบจะเกิดอุบัติเหตุ นั้น ทำให้คณะทั้งหมด ต้องหยุดรอช่วยเหลือกันอยู่ตรงนั้นอีกครู่ใหญ่ การเสียหลักของ ดารินเป็นตัวอย่างเตือนให้เห็นอยู่แล้ว ดังนั้นไชยยันต์ เสีย เกิด

และจัน อีกสี่คนที่จะผ่านไปตามลำดับ จึงต้องใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษ โดยมีพวกที่ผ่านไปได้อีกก่อนแล้วคอยเตรียมป้องกันช่วยเหลือในวิธีเดียวกันกับที่ได้ช่วยดารินมาแล้ว

เกือบครึ่งชั่วโมง ที่คณะทั้งหมดได้ปากขอบเหวที่เรียบ ชิดผนังอุโมงค์ด้านซ้ายไป ต่อมาก็พบหนทางมหานรกในลักษณะเดียวกันเข้าอีก แต่ครั้งนี้...เหวย้ายไปอยู่ทางด้านขวาบ้าง การตีหน้าเต็มไปด้วยความล่าช้าเสียเวลาอย่างยิ่ง เพราะกว่าจะก้าวไปได้แต่ละก้าว ต้องหยุดแล้วหยุดอีก เพื่อให้แน่ใจว่าเท้าที่เหยียบลงไปจะเหนียวแน่นมั่นคงอยู่กับพื้นโดยไม่เสียหลัก แม้จะเต็มไปด้วยความระมัดระวังกันเช่นไรก็ตาม เส่ก็พลัดหลุดลอยลงไปแล้วจะต้องแต่งอยู่กลางอากาศอีกคนหนึ่ง ทำเอาไชยยันต์ผู้เดินเผลอตัวอยู่เบื้องหน้า ถูกแรงถ่วงกระชากให้ล้มลงและไถลลื่นจะหลุดตามลงไปด้วยอีกคน หากแต่อดีตนายทหารปืนใหญ่ไหลลงไปติดแกหินต่อนหนึ่งไว้เสียก่อน สายเชือกจึงยึดร่างของเส่ให้แขวนอยู่เพียงแค่นั้น และเกิดซึ่งเป็นคนถนัดจากเส่ไปทางด้านหลัง ก็สาวหัวเพื่อนขึ้นมา

“เส่ตายจริง หัวหน้าคณะของเราไม่ได้เล่นกายกรรม

บนปากเหวใต้บาดาลกับเราด้วย ป่านี้นอนสบายใจเจ็บอยู่ใน
แค้มป์”

ไชยยันต์เปรยออกมาท่ามกลางความตึงเครียดของนาทิจกฤติ นายพันตรีหนุ่มนอกราชการมักจะเห็นอะไรในแง่ครึกครื้น
ขบขันอยู่เสมอ ซึ่งช่วยให้บรรยากาศดีขึ้น คำพูดของเขาทำให้
รพินทร์ยิ้มอยู่ในเงามืด นึกอยู่ในใจว่า บุรุษผู้นี้เป็นมิตรที่ดี
สำหรับคนทุกคน นับเป็นโชคอย่างยิ่งที่การเดินทางครั้งนี้มี
บุคคลอย่างไชยยันต์ร่วมมาด้วย ยิ่งเห็นกันไปนานก็ยิ่งรักใคร่
ในอรรถาสัยใจคอ

“เราจะเดินใต้ปากเหวอย่างนี้ไปนานสักเท่าไร?”

รพินทร์ร้องถามไปทางเงาชาย ก็เห็นใบหน้ามืด แต่ดวงตา
สว่างแวบแจ่มใสในัน หันมาพร้อมกับฟันขาวตามเคย

“ข้างหน้ามีเหวอยู่อีกตอนเดียวเท่านั้นครับ ผู้กอง”

เสียงห้าวแต่แผ่วเบาตอบมา

“ทางเดินจะกว้างกว่านี้เล็กน้อย แต่เหวอยู่ทั้งสองด้าน
เราเดินไปบนสันที่เหมือนสะพานทอดข้าม”

พรานใหญ่หัวเราะออกมาดังหนึ่ง

“ดูแกคล้องหนทางในถ้ำนี้เหลือเกินนะ”

ไม่มีคำตอบใดๆจากเงาชาย

หนทางเป็นไปอย่างเงาชายได้บอกไว้ พอพ้นจากทางเดินเรียบเหวด้านขวา ก็ผ่านที่ราบกว้างเดินสะดวกขึ้นตอนหนึ่งระยะสั้นๆ แล้วต่อจากนั้น ทุกคนก็ต้องคืบไต่กันไปอย่างหายใจไม่ทั่วท้องอีกครั้ง หนทางเหมือนสะพานหิน กว้างประมาณ 3 เมตร ทอดคดเคี้ยวไปในระหว่างปากเหวทั้งสองด้านบนเพดานเต็มไปด้วยหินย้อยที่ยื่นลงมาแลพราวตาไปหมด เมื่อแสงไฟส่องไปกระทบ จากความปลอดภัยยวบยาบเงียบ ไม่มีวีแววของสัตว์มีชีวิตใดๆให้พบเห็นเลยตลอดระยะทางที่ผ่านมานั้น บัดนี้ ทุกคนเริ่มสัมผัสกับเสียงบินพื้บพื้ของค้างคาวและลมปึก ตลอดจนกลิ่นสาบสาบของมันที่ถลาโฉบเฉี่ยวเข้ามาใกล้พร้อมกับส่งเสียงร้องแซด

อีกชั่วโมงเต็มๆที่มกันไปชนิระวังตัวแจ ครั้นแล้วก็ผ่านพ้นหนทางอันเต็มไปด้วยอันตรายหมื่นเหมื่อนนั้นเข้าสู่พื้น

อันขรุขระธรรมดา อันพอแก่การที่จะเคลื่อนไปด้วยความสะดวก
ใจขึ้น

ณ ที่นั้น ต่างเริ่มสัมผัสกับอากาศที่พัดโชยสวนเข้ามา
ปะทะอย่างเบาบาง เป็นกลิ่นไอของอากาศบริสุทธิ์ไม่อับทึบชั้น
หนักเหมือนที่ผ่านมาแล้ว หนทางเริ่มกว้างขวางและแยกแยะ
ออกไปเป็นหลืบคูหาคล้ายเขาวงกตอีก ไม่นานนักก็มองเห็น
แสงสว่างรางๆปรากฏอยู่ที่ช่องทางข้างหน้า ยิ่งใกล้เข้ามา
แสงสว่างนั้นก็ปรากฏชัดขึ้นทุกขณะ มันตรงตามที่รพินทร์
คาดคะเนไว้ไม่มีผิด นั่นก็คือ หนทางเดินในอุโมงค์ใต้ภูเขาไม่ได้
มุดไปใต้ภูเขาตลอด หากแต่ทะลุบรรจบกับกันเหวบางตอนที่มี
ปากอยู่บนส่วนใดส่วนหนึ่งของขุนเขาใหญ่เบื้องบน พอที่
แสงสว่างในเวลากลางวันส่องลอดลงมาได้ และนั่นคือช่องทาง
ระบายของอากาศไปในตัว

ทุกคนโผล่ออกมาพบกับแสงสว่างอีกครั้ง พร้อมกับ
สุดลมหายใจเอาอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด ตำแหน่งที่โผล่
ออกมานั้น...เป็นบริเวณหนึ่งของกันเหว อันไม่สู้จะกว้างใหญ่นัก
มองเห็นสูงชัน คอตั้งป่าขึ้นไปเบื้องบนซึ่งเขียวครึ้มไปด้วยพุ่มไม้
และเถาวัลย์ซึ่งขึ้นปกคลุมอยู่ตามผนังบางส่วน

“ไอ้ที่เรายืนกันอยู่นี้ มันก็กันเหวแล้ว”

ไชยยันต์ว่า แหงนมองขึ้นไปเบื้องบน

“แต่ในกันเหวก็ยังอุตสาห์มีเหวซ้อนลึกลงไปอีกชั้นหนึ่ง
อย่างที่เราผ่านกันมาแล้ว อยากรู้เหลือเกินว่า นี่ถ้าเราสามารถ
ไต่เหวขึ้นไปข้างบนได้ มันจะเป็นส่วนไหนของเขานาง”

“ผมก็งอยู่เหมือนกันครับ”

พรานใหญ่ตอบเบาๆ แหงนมองตาม หรีตาคิด

“แต่ยากจะเดาว่ามันควรเป็นสันเขาตอนใดตอนหนึ่ง
ทางตะวันตกเฉียงใต้ของเทือกเขานาง มันเป็นปล่องเหวที่ลึก
แล้วก็ชันเหลือเกิน นอกจากสัตว์มีปีกแล้ว เห็นจะไม่มีสัตว์ชนิดใด
ขึ้นลงได้เป็นอันตราย เราเองก็ไม่มีทางปีน เส้นทางที่เดินกันได้
มันเป็นถ้าได้ภูเขาแท้ๆ ถึงได้มีกันเหวบนยอดเขาลึกลงมา
ชนบรรจบเช่นนี้ ผมสงสัยแต่แรกแล้ว ถ้าไอ้แหวงใช้ถ้ำนี้เป็น
ทางเดิน มันก็ต้องมีอากาศพอที่จะหายใจได้ ถ้าไม่มีปล่อง
ถ่ายเทอากาศเสียเลยทีเดียว สัตว์มันก็อาศัยเป็นทางเดิน
เข้าออกไม่ได้ เพราะไม่ใช่ระยะทางสั้นๆ”

“ถ้านั้นหนทางเดินในถ้ำนี้ก็ต้องบรรจบกับกันเหวอีกหลายแห่งทีเดียว คงไม่ใช่ที่นี้แห่งเดียวหรอก”

ดาร์รินเอ่ยมาบ้าง

“ควรจะต้องเป็นเช่นนั้นแหละครับ”

แล้วเขาก็หันไปทางเงาชาย มองจ้องด้วยตาคมกริบ ทว่าหนุ่มชาวคงผู้ลึกลับไม่ยอมมองสบตาด้วย แต่เขาก็ไม่เอ่ยถามคำใดทั้งสิ้น

มันจริงดังว่าทุกอย่าง ทะลุเข้าไปในโพรงถ้ำได้กันเหว ซึ่งก็เป็นหนทางในระดับเดียวกับที่เดินกันมาแล้ว ต่างก็พบกับกันเหวในลักษณะเดียวกันกับที่พบอีกสองสามแห่ง และบางแห่งกว้างแต่ลึกชัน แลสูงลิ่วขึ้นไปชนิดที่หมดหนทางที่จะใช้ความพยายามไต่ขึ้นไปให้ถึงปากเหวนยอดเขาได้ หากว่ามีความจำเป็นขึ้นมา ทุกครั้งที่โผล่ออกมาบรรจบกับกันเหวก็พบกับพุ่มไม้ พงเถาววัลย์และใบไม้แห้งที่หล่นลงมาทับถม ลักษณะเหมือนบนพื้นดินตามป่านอกสักครั้ง พอบุกเข้าชอกถ้ำต่อไปก็พบกับหินดานอีกสลับกันอยู่เช่นนั้น เว้นไว้แต่ว่าไม่ชื้นแฉะเหมือนบริเวณที่ใกล้ปากทางน้ำตกที่ผ่านเข้ามาในตอนต้น

รอยเท้าช้าง สังเกตเห็นได้ชัดอีกครั้ง มันผ่านหนทางที่เงายนำไปอย่างไม่มีอะไรจะต้องเคลือบแคลง นาฬิกายอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ รอยเลือดของไอ้แหวงอันตรธานหายไปอย่างเด็ดขาดเสียแล้ว ทั้งๆที่ไม่น่าจะเป็นไปได้

ในที่สุด เป็นเวลาร่วมสองชั่วโมงเต็มๆที่ต่างก็มกกันมาในอุโมงค์ใต้ภูเขาทันที แงซายก็นำทะเลลูออกยังปากถ้ำอีกด้านหนึ่งทางฟากตรงข้ามกับที่เข้ามา ไม่มีปัญหา มันคือปากทางที่ทะเลลูออกหุบหมาหอน

ตำแหน่งปากถ้ำที่โผล่ออกมานั้น เป็นบริเวณป่าทึบดินเนินเขาตอนหนึ่ง สูงกว่าระดับป่าเบ็องล่างประมาณ 30 เมตร มีทางด่านแคบๆซ่อนเร้นวกเวียนขึ้นมาจากป่าล่าง ซึ่งถ้าอยู่เบ็องล่างแล้วจะไม่มีสายตาใดเฉลียวคิดได้เลยว่า ตำแหน่งนี้มีปากถ้ำซ่อนอยู่เพราะหมุ่ไม้ที่ขึ้นปิดบังไว้อย่างมิดชิด มันถูกอำพรางลึกลับ ไม่ผิดอะไรกับปากทางด้านตรงข้ามที่มีกระแสน้ำตกเป็นม่านบังอยู่

ขณะนั้น เป็นเวลาเก้านาฬิกาเศษ แดดในยามสายกำลัง

สว่างใส ส่องผ่านใบไม้ลงมา อากาศกำลังอบอุ่น พอพ้นปากถ้ำออกมาได้ ทุกคนก็ลงนั่งพักและแกะเชือกที่ผูกติดเอาไว้เป็นพรวนออก รพินทร์สาตสหายตาสำรวจไปรอบด้านอย่างพิเคราะห์เพียงครู่เดียว เขาก็สามารถจะบอกได้ในทันทีว่า มันเป็นบริเวณส่วนใดของเขานางด้านที่ติดกับหุบผาหอน

“เห็นยอดเขาทางซ้ายมือสูงลิบที่มีแต่ก้อนหินเป็นกำแพงชันโน่นไหมครับ”

เขาชี้ให้ไชยยันต์ดู พลังพูดแผ่วต่ำ อดีตนายทหารปืนใหญ่แหงนมองตามแล้วพยักหน้า แต่ยังไม่เข้าใจความหมาย พรานใหญ่หัวเราะแค้นๆในลำคอ มองไปทางเงาชายแล้วก็บอกต่อมาว่า

“เมื่อเราติดตามขบวนเกวียนของเรา ซึ่งตั้งรอกอยู่ที่ป่าหวายเราไต่กันไปบนสันเขานั้นแหละครับ หวังว่าคุณไชยยันต์คงจะจำได้ว่าเราต้องเสี่ยงไต่หน้าผาสูงลิบนั้นกันไปด้วยความลำบากเย็นสักระยะไหน ไหนจะเสี่ยงต่อชีวิต ไหนจะเปลืองเวลา ทั้งๆที่ทางลัดและสะดวกกว่า มันก็อยู่ใต้ภูเข อันเป็นเส้นทางที่เราไต่กันออกมาี่แหละ วันนั้นเจ้าเงาชายก็ไต่เขากับเราด้วย โดยเย็บปากของมันเสียอย่างสนิท ไม่ยอมบอกว่าคุณด่ามันลับที่

เชื่อมอยู่ระหว่างหุบหมาหอนกับป่านอกอยู่ตรงนี้ ถ้ามันบอกเสีย
วันนั้น เราก็อาศัยเส้นทางใต้ภูเขาที่ตัดออกป่านอกได้อย่างสบาย
ไปแล้ว มิหนำซ้ำเรายังสามารถที่จะตามไอ้แหวงได้ทันการ ไม่
ปล่อยให้ล่าเข้ามาจนถึงเตี้ยวนี่”

ไชยยันต์หันไปมองทางแวงชาย ผู้บัดนี้กำลังก้มสำรวจ
รอยช้างห่างออกไป พลงยักไหล่ หัวเราะออกมาจืดๆ

“จริงของคุณ ไอ้หมอนี่มันมีอะไรลึกลับยังงิพิกล อย่าว่า
แต่คุณเลย ผมเองก็อดจิวมันไม่ได้เหมือนกันในเรื่องนี้ หมอเป็น
คนพิลึกๆอยู่ บางทีหมออาจถือคำสั่งปฏิบัติแบบเถรตรงก็ได้
นั่นก็คือคุณเป็นผู้นำคณะ ส่วนหมอถือว่าเป็นเพียงผู้ตาม และ
ถือว่าตนเองเป็นเพียงแค่คนใช้ ไม่ต้องการอวดฉลาดหรือสู้รู้
เพื่อหักหน้าคุณ ถึงอย่างไรก็ตาม ผมอยากขอรับรองให้คุณลืม
เสียเถอะ อย่าไปคิดอะไรอยู่อีกเลย แม้จะมีอะไรแปลกๆน่าโมโห
หมอก็พิสูจน์ชัดแล้วว่าเป็นประโยชน์แก่คณะของเราอย่างยิ่ง
ลักษณะของหมอถ่อมตน แล้วก็ซื่อจนคมอย่างร้ายกาจ ซึ่งก็ดีกว่า
การคุยโวโอ้อวด”

“ครับ มันเป็นลักษณะที่ดีประจำตัวของหมอเอง แต่
คุณไชยยันต์คิดบ้างไหมว่าไอ้คนลักษณะชนิดนี้แหละ ถ้ามัน

ซื่อสัตย์กับเราตลอดไป เราก็ได้คนที่มีสมรรถภาพเยี่ยม ควรแก่
การนอนหลับได้ทีเดียว แต่ลงถ้ามั่นจะคิดหักหลังทรยศเรา
ขึ้นมาเมื่อไหร่ กว่าเราจะตามมันทัน เราก็คงเสียท่า”

ไชยยันต์อิงไปครู่ ในที่สุดก็ยิ้มออกมากว้างๆ ตบไหล่
พรานใหญ่

“ก็น่าคิดอย่างที่คุณพูดเหมือนกัน แต่เราหวังในทางดี
ไว้ก่อนก็แล้วกัน รพินทร์ ผมเชื่อว่าแงซายไม่มีวันที่จะพัน
สายตาหรือความรอบรู้ของคุณไปได้หรอก คุณตามทันหมดอยู่
ทุกขณะแล้ว”

ดารินสังเกตเห็นสองชายซุบซิบอะไรกันอยู่ ก็เดินตรง
เข้ามาด้วยความสงสัย แต่รพินทร์กับไชยยันต์เปลี่ยนเรื่องพูด
กลบเกลื่อนเสีย หล่อนจึงไม่ทราบว่ทั้งสองพูดอะไรกัน

พักกันเพียงชั่วหายใจได้คล่องขึ้น พรานใหญ่ก็โบกมือ
เป็นสัญญาณกับแงซายผู้ล่องหน้าไปรออยู่ก่อนแล้วยังปลาย
หนทางที่ลาดลงต่ำนั้น ให้ออกเดินนำต่อ ตนเองสืบเท้าตามหลัง
ไป ทิ้งระยะห่างพอสมควร อ่านรอยไปทุกระยะอย่างรอบคอบ

ระมัดระวัง ไรเฟิลของทุกคนที่สะพายอยู่กับไหล่ในขณะที่เดิน
อยู่ในถ้ำ บัดนี้ถูกปลดลงมาถึงไว้ในมือพร้อม

ดาร์รินเดินเคียงไหล่เรียงสองคู่ไปกับไชยยันต์ ทอด
ระยะห่างจากหลังของรพินทร์ประมาณ 7-8 ก้าว ติดตามด้วย
พรานพื้นเมืองทั้งสาม ซึ่งก้มๆเงยๆสำรวจร่องรอยเหล่านั้น
มาอย่างสงบ โดยไม่มีใครปรินึกพูดคำใด

ที่ตีนเนิน ก่อนจะลงสู่ป่าถล่ม อันเปรียบเสมือนเชิงบันได
ของทางด่านที่นำขึ้นสู่ปากถ้ำนั่นเอง ทุกคนเห็นเงาชายหยุดรื้ออ
แขนงสำรวจไปที่ซุ่มเถาวัลย์ที่บริมทางตอนหนึ่ง รพินทร์ก็เคลื่อน
กริบบเข้าไป คนคู่หนึ่งไม่ได้พูดจาคำใดกัน นอกจากจะใช้สายตา
กวาดหาอย่างระแวดระวังไปรอบๆ แล้วก็เงยขึ้นไปจ้องยังพุ่มไม้
ตอนนั้นอีก ไชยยันต์กับดาร์รินจรดฝีเท้าเข้าไปถึง เป็นเวลา
เดียวกับที่เงาชายและรพินทร์พากันทรุดตัวลงนั่งยองๆกับพื้น

สิ่งที่นายจ้างทั้งสองเห็นโดยไม่จำเป็นต้องมีการซักถาม
หรือคำอธิบายใดๆเลยก็คือ เถาเครือตรงพุ่มไม้ใหญ่นั้น มี
รอยหักทิ้งลงมากิน ยอดไม้บางส่วนยังหล่นเกลื่อนอยู่รอบๆพื้น
เป็นรอยใหม่สดเหลือเกิน สังเกตได้จากยาง

เพียงแค่พรานใหญ่ยกนิ้วขึ้นแตะริมฝีปาก ทั้งสองก็สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้ทันที อันเนื่องมาจากความเคยชิน นักมานุษยวิทยาสาวมือสั่นน้อย ๆ อีกครั้ง นัยน์ตาลุกวาว ไชยยันต์ถูมือทั้งสองกับขาทางเกวให้แห้งสนิทจากเหงื่อที่ออก ซึมแล้วปลดเชฟ .600 ในโตรขคู่มือ

ปารอบด้านเงียบกริบ ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงนกหรือจิ้งจก สักตัวเดียว ลมยามนั้นสงบนิ่งอยู่กับที่ ไม่อาจสำรวจทิศทางได้แน่นอน

งาชายยกมือขึ้นป้องหู แล้วทอดกายลงพัวพันกับพื้นดิน เอาหูแนบพื้นหนึ่งไปนาน ในขณะที่รพินทร์ค่อย ๆ กอบฝุ่นข้างตัว ขึ้นมาโปรยเพื่อพยายามจะหาทางลมให้ได้

“ไม่น่าเชื่อว่ามันจะป่วยนอนอยู่แถวนี้ อย่างน้อยมันก็ ล่วงหน้ามาก่อนเรตั้งคีนหนึ่ง”

คารินกระซิบกับเพื่อนชายเบาที่สุด เพราะสงสัยในอาการของพรานใหญ่กับงาชาย

“ฉันก็คิดอย่างเธอ แต่รอยหักกิ่งไม้ใหม่เหลือเกิน สด ๆ ร้อน ๆ ที่เดียว”

ไชยยันต์กระซิบตอบ พลังเขม้นมองไปทางรพินทร์และคนใช้ชาวดง เพื่อจะอ่านความหมายโดยอาศัยอาภักปิริยาของทั้งคู่เป็นเครื่องบอก

แกช่ายภายหลังจากเอาหูฟังกับพื้นอยู่จิตใจใหญ่ ก็เงยหน้าขมวดคิ้ว สันหน้า รพินทร์เองก็อยู่ในอาการล้งเลไม่แน่ใจในบางสิ่งบางอย่าง ทันใดนั้น ลมก็เริ่มพัดมาเบาๆจากต้นเนินลงไปสู่ป่าเบื้องล่าง มนุษย์เป็นฝ่ายอยู่เหนือลมสำหรับสัตว์ทุกชนิดหากอยู่ในละแวกดวงที่บนนั้น

ทุกสิ่งทุกอย่างยังคงเจียบส่งดังอยู่เช่นเดิม นอกจากเสียงใบไม้ไหวกระทบกันเบาๆ

แกช่าย เกิด จัน และเส่ย ผู้กำลังหยุดนั่งระวังระไว สดับรหัสอยู่แทบไม่ยอมหายใจ ต่างก็พากันถอนใจยาวออกมา ลุกขึ้นยืนด้วยอาการเป็นปกติ ขยับจะออกเดินต่อ แต่พรานใหญ่ยกมือขึ้นโบกโดยเร็ว สั่งให้ทุกคนนั่งอยู่กับที่อีกครั้ง แวดตาของเขาเครียดขริ้ม เต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดขนาดหนัก ทุกคนหันมองดูเขาอย่างสงสัย ก็เห็นพรานใหญ่ปาดมือทั้งสองออกไป

เป็นสัญญาณให้พรานของเขากับเงากระจายแยกกันออกไป
แล้วขึ้นไปยังดงทึบเบื้องหน้า

อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงจ้องเขาด้วยความฉงน
จรดฝีเท้าเข้ามาใกล้

“มันต้องไม่อยู่ใกล้ๆนี้แล้วครับ ผู้กอง ลมโชยแล้ว เรา
เป็นฝ่ายเหนือลม ถ้ามันอยู่ใกล้ ป่านนี้ก็จะต้องได้ยินเสียงเคลื่อนไหว
ของมัน”

“น่าจะเป็นอย่างเงาๆพุด”

ดารินเสริมมาโดยเร็ว

“ลมพัดจากด้านเราไปทางมัน ถ้ามันซุ่มอยู่ในละแวกนี้
จริง ก็มียูสองนัยเท่านั้น หากไม่ผละหนึ่ ซึ่งเราจะต้องได้ยิน
เสียงเคลื่อนไหว มันก็ปรี๊ดเข้ามาแล้ว แต่ตอนนี้ไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้น
มันล่องหน้าไปแล้วละ”

เกิด เส่ย และจัน ก็พากันมองดูเขาอย่างประหลาดใจ
รพินทร์ยกมือขึ้นลูบปลายคาง มองสบตาทุกคนที่พากันจ้องมายัง
เขาอยู่เงียบๆ แล้วเปลี่ยนไปจับที่เงา

“แกชาย แกเป็นคนมีญาณสังหรณ์ดีเป็นพิเศษ ถูกแล้ว ข้อวินิจฉัยของพรานทั่วไปบอกเราไว้ว่า เวลาใดก็ตามที่เราอยู่เหนือลม สัตว์จะผละหนันทันที หรือมิฉะนั้นก็พุ่งสวนเข้าใส่ทันทีเหมือนกัน แต่สำหรับกรณีนี้ ฉันอยากจะให้แกใช้ญาณสังหรณ์ของแก แล้วบอกมาซิว่ามันอยู่ใกล้หรือไกลเราขนาดไหน”

แกชายอึ้งคิด แล้วเปิดรอยยิ้มกว้าง

“ผู้กองคิดอย่างไรหรือครับ?”

“ฉันไม่ได้คิด แต่สังหรณ์เตือนว่า มันกำลังจ้องมองเราอยู่ใกล้ๆนี่เอง เพียงแต่ว่าเรายังไม่เห็นมันเท่านั้น”

“ผมไม่มีสังหรณ์อะไรในขณะนี้ และญาณสังหรณ์ของผมก็ไม่แน่นอนเสมอไปนัก รู้ตามหลักของพรานข้างอย่างเดียวว่า ถ้าเราอยู่เหนือลมมันเมื่อไหร่ เมื่อนั้นก็ต้องตามกันเหงื่อตก เดินกันอีกหลายเหยี่ยวนัก ผมอาจผิดก็ได้”

คนใช้ชาวดงบอกห้าวๆ

พรานใหญ่แยกเขี้ยวยิ้ม แล้วพยักหน้า

“เฮอะ ถ้างั้น แกนำต่อไป”

ดารินหัวเราะออกมาติดหนึ่ง ตบไหล่แฉะชายแล้วว่า

“ไป! เดินต่อเถอะแฉะชาย อย่างเสียเวลาอยู่เลย”

พอแฉะชายออกเดิน ม.ร.ว.สาวคนสวยก็แฉะหน้าพรานใหญ่ เดินติดหลังคนใช้ชาวคงไป แต่ฝ่ามือหนักๆของรพินทร์ตะครุบ ไหล่ของหล่อนเหนียวไว้ พุดหัวนๆ

“อย่าออกหน้า ไปอยู่ข้างหลังผมตามเดิม”

หล่อนหันขวับมาอย่างฉุนเฉียว

“นี่ นายพราน คุณนะประสาธเสียไปเสียแล้ว ฉันคิดว่า ทางที่ดี คุณนั่งสงบสติอารมณ์รอที่ปากถ้ำนั้นก็จะดีกว่า แฉะชาย จะนำพวกเราไปเอง”

ไม่ทันจะขาดเสียงของดารินที่ตวาดเข้าใส่เขา ปาเบื่องหน้า ในระยะห่างเพียงไม่กี่ก้าวก็แตกครืนขึ้นอย่างจู่โจมกะทันหัน พร้อมกับเสียงแปร้นกีกก้อง

แฉะชายผู้ล้าหน้าทุกคนออกไป เหวี่ยงไรเฟิลขึ้นป่าแล้ว ลั่นไกเข้าใส่ร่างมเหสีที่ตะลุมรีเข้ามานั้นในระยะประจันหน้าเผาชน เสียงกระสุนระเบิดสะท้านดัง เลือดในกายของทุกคนในขณะนี้

ดูเหมือนจะจับเป็นก้อนแข็ง ในปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า

มันสวนเข้าใส่ควันปืนอย่างดุร้ายกระหายเลือดและเร็ว
เหมือนสายฟ้า!

อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยงโจนหัวโพนหน้าของมัน
ไปเพื่องงคูลีเดียว ล้มกลิ้งกอดปืนอยู่ที่โคกใหญ่ริมทางไกลๆ

พลาดจากแงซาย ขุนเขาสูงนั้นก็ตะบึง แผ่นดินสะเทือน
เข้ามายังดารินและรพินทร์ ผู้บัดนี้ยังอ้าปากโต้เถียงกันค้างอยู่
เพราะอยู่ในเส้นทางอันเดียวกัน

และในขณะนี้ ไกลเข้ามาเพียงสองสามวา ก็จะถึงตัว!

เป็นครั้งแรกในชีวิตของจอมพราน ซึ่งยอมสละปืนให้
หลุดจากมือไปโดยเจตนา ชีวิตของนายจ้างสาว...สำคัญกว่า
อื่นใดทั้งสิ้น พลอกแขนของเขาคล้องเข้าที่เอวกีวของดารินแล้ว
กระซอกสุดแรงเท่าที่มีอยู่ทั้งหมด พร้อมกับถีบตัวเองออกจาก
ที่มุงเข้าหาโคนไม้ขนาดใหญ่ที่ล้มขวางอยู่ริมทางไม่ห่างออกไปนัก
หลอนกระเด็นลงไปนอกพื้นแน่นิ่งจากกำลังเหวี่ยงสุดแรงเกิดนั้น
รอดจากบาบาทคชสารที่ตะลุยเข้ามาอย่างหวุดหวิด ส่วนตัวเขาเอง
ก็กลิ้งคว่ำคะมำหายไปสามสี่ทอด แลเห็นโลกหมุนไปหมด การ

เคลื่อนไหวทั้งหมดนี้เกิดขึ้นภายในพริบตาเท่านั้น

ระหว่างที่เขาคลั่งหมุนไปกับฝัน กำหนดทิศทางไม่ถูก
อยู่นั้น หูทั้งสองก็ลั่นเปรี๊ยะ ปานจะดับไป รู้สึกแรงกดของ
อากาศวูบขึ้นไกลๆตัว นั่นคือเสียงคำรนของ .600 ในโตรซ ไม่มี
ปัญหาจากมือของไซยยันต์แน่ ไซยยันต์ผู้ที่เขาก็ยังกำหนด
ไม่ถูกกว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง เพราะยืนอยู่ห่างจากเบื้องหลังเขา
ออกไป 4-5 ก้าวเท่านั้น เพียงแต่รู้จากเสียงระเบิดของปืนว่า
อย่างน้อยที่สุด นักผจญภัยหนุ่มชาวกรุงก็มีโอกาสลั่นกระสุน
ออกไปได้หนึ่งนัด และเป็นนัดที่สองรองจากแงซาย ขณะที่
ซ้างร้ายพุ่งสวนหัวแถวเข้ามา

ตะกายขึ้นยืนทันทีที่ตั้งหลักได้อีกครั้ง ไซยยันต์กำลังวิ่ง
กระเจิดกระเจิง แต่ร่างใหญ่โตมโหฬารร้องโอ้กยาวลั่นป่า กวด
ตามหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่ไปได้สองสามก้าว ก็คว้าหน้า
ฮวบลง ไซยยันต์หันกลับมาอีกครั้ง คราวนี้วิ่งเข้าไปไกล้ทาง
ด้านซ้ายของมัน จ่อปากกระบอกปืนเข้าไปที่ช่องหู เสียงลั่นตูมขึ้น
อีกนัด คชสารร้ายล้มตะแคงครีกลงไปราวกับถูกมืออันทรงพลัง
ผลัก

ทางด้านเกิด เสย และจัน ซึ่งห่างออกไปทางเบื้องหลัง บัดนี้กำลังสับสนอลหม่านขีดสุด ทั้งสามคนช่วยกันกระหน่ำไโร เฟิลเข้าใส่อีกตัวหนึ่งสนั่นหวั่นไหวไปหมด พร้อมทั้งวิ่งแตก กระจัดกระจาย เพราะถูกกวดไล่เข้ามาอย่างบ้าเลือด รพินทร์ กระโจนเข้าไปคว้าปืนของเขาที่ตกอยู่แล้ววิ่งปราดออกไปสกัด หน้า ในขณะที่เสยตะเกียกตะกายเข้าไปติดอยู่ในพงเถาว์วัลย์ โดยมีไธยักษ์ใหญ่แผดเสียงร้อง เลือดโตรมตัวแล่นไล่เข้ามา อย่างกระชั้นชิด

รพินทร์ปล่อยนัดแรกในมือออกไปในขณะที่วิ่งเข้าใส่โดย หินบพานท้ายไว้ในซอกแขน กระสุนนัดนั้นแล่นเข้าตัดชอกขา หน้า มันสะท้าน สั่นดิกลงทั้งตัว ส่งเสียงร้องลั่นป่า บ่ายหัวจาก การที่มุ่งขยี้เสยแล่นทะลุตรงไปยังทางด้านอันน่าสູ​ปากถ้ำ อย่างบัดเป๋โซเซ เขากวดไล่หลังไปอีกอย่างไม่คิดชีวิต เกิดกับจัน ซึ่งแตกกระเจิงเข้าไปในพงสองฟาก ก็ถลันออกมา แล้วระเบิด กระสุนตามหลังไปอีกคนละนัด

มันยังแหย่ยันอยู่ที่ทางด้านอันชั้นนั้น ถอยหลังลื่นไถล ลงมาสองสามครั้ง แล้วพยายามจะปีนขึ้นไปอีก จังหวะนี้เอง จัน

ผู้อยู่ในทิศทางที่ใกล้กว่ารพินทร์ ก็กวัดไล่หลังเข้ามาถึง จี๊ปาก
กระบอก .375 แม็กนัม หมายถึงที่ก้านคออันเป็นเป้านัดถนัดนี้
แล้วลั่นเปรี้ยง

ไอ้ยักษ์ก็พลันหมดฤทธิ์ หมอบคาอยู่ปากทางด่าน
นั่นเอง!

ท่ามกลางหัวใจอันเต้นไม่เป็นสำราญของคน ป่าสงบเงียบ
ลงตามเดิม ซากของช้างสารสองตัวที่กองพะเนินอยู่ เป็นสีกอ
ขนาดใหญ่เต็มทีทั้งคู่ ไม่มีเงาหรือวีแววของไอ้แหวง จ่าโขลง
ของมันให้ค้นพบ เป็นเพียงสองตัวโดดๆเท่านั้นที่พรวดพราด
ออกมาโจมตีฝ่ายมนุษย์

“น้อยอยู่ไหน?”

ไชยยันต์ร้องขึ้นเป็นประโยคแรก ในทันทีที่ควันปืนจาง
และช้างทั้งสองตัวคว่ำไปหมด รพินทร์จึงเพิ่งนึกขึ้นมาได้ เขา
เผ่นตรงไปที่ร่างอันนอนหมดสติอยู่ใต้ซากต้นไม้ของหล่อน
ทั้งหมดก็พรูตามเข้ามา ไชยยันต์ปราดเข้ามาประคองเพื่อน
อย่างตกใจ รพินทร์ยืนอึ้งทำอะไรไม่ถูก ปล่อยหน้าที่ปฐมพยาบาล

ให้กับไชยยันต์

ครูใหญ่หลังจากนั้น นักมานุษยวิทยาสาวก็ได้สตรัสักตัว
ขึ้นอีกครั้งด้วยอาการมีงง หล่อนนั่งสับัดหน้าอยู่เป็นครูใหญ่
เหมือนจะเรียกความทรงจำ แล้วลืมตาโพลงมองดูหน้าทุกคนที่
แวดล้อมอยู่

“น้อย! เป็นยังงไบบ้าง!”

ดาร์นิยกมือขึ้นกุมตันคอ อาการยังงงอยู่เช่นเดิม
จับตันชนปลายไม่ถูก

“เกิดอะไรขึ้นนี้ ฉันหมดสติไปเธอ แล้ว...”

หล่อนหันไปรอบๆ ขมวดคิ้ว

“ซ้างล่ะ? มันโผล่พรวดพราออกมาไล่พวกเราไม่ใช่หรือ?

“ตายเรียบหมดแล้วทั้งสองตัว พวกเราปลอดภัยทุกคน
เธอหมดสติไป สงสัยจะนึกฟื้นตอนที่รพินทร์กระซอกหลบขณะที่
มันวิ่งเข้าใส่”

ไชยยันต์บอกโดยเร็ว มองดูเพื่อนสาวอย่างเป็นห่วง

หญิงสาวคงนั่งนิ่งกุมตัวแน่นอยู่เช่นนั้น รพินทร์ทรุดลง
ตรงหน้า มองดูหล่อหลอมอย่างสงสารและรู้สึกเสียใจ พุดแผ่วต่ำ

“กรุณาอย่าให้ผมเกิดครับ คุณหญิงคงจะเจ็บมาก ผม
กำลังตกใจในตอนนั้น เหยียดคุณหญิงสุดแรงเกิดทีเดียว เพราะ
จวนตัวเหลือเกิน”

ดารินผืนห้วเราะออกมาร้อยๆ แต่แววตาไม่ส่อว่าจะ
โกรธเคืองอะไร

“สุดแรงโมโหด้วยใช่ไหม ที่ฉันอวดดีไม่เชื่อคุณ คุณคง
ผิดหวังสิ่งที่ฉันไม่คาดหวังไปเสียรู้แล้วรู้รอดอีตอนที่คุณเหยียดมา
นั้นนะ อยากจะฆ่าฉันใช่ไหม?”

“โอ้ คุณหญิงครับ...”

พรานใหญ่ร้องออกมาเบาๆ ไชยยันต์ก็สอดมาโดยเร็วว่า

“แล้วกัน น้อย! รพินทร์ช่วยชีวิตเธอไว้แท้ๆ กลับไป
กล่าวหาเขาเสียอีก เธอหนีอกพื้นสลบไปชั่วคราว ยังดีกว่าที่จะ
ร่างกายแหลกเหลวไปด้วยบาปชั่วช้า ถ้าเขาไม่กระชากเธอแรง
ขนาดนั้นก็คงหลบมันไม่ทันแน่”

“เป็นอันว่าฉันผิดอีกเช่นเคย ที่พยายามจะคั่งจางไม่เชื่อฟังคุณ และผลแห่งการอวดดีนั้น ฉันก็ได้รับโทษเจ็บตัวไปแล้ว คุณคงเลิกโกรธฉันนะ นายพราน”

รพินทร์ถอนใจออกมาโล่งอก จ้องสบตานายจ้างหัวรั้นของเขานิ่ง ดารินยิ้มให้ กล่าวย้าต่อมาเมื่อเห็นเขายังเฉยอยู่ ครึ่งนี้น้ำเสียงอ่อนลงเจือไปด้วยกระแสวิงวอน

“ยังโกรธฉันอยู่อีกหรือ?”

พรานใหญ่ส่ายหน้าช้าๆ

“หาไม่ได้ ผมตะหากที่ควรจะถามคุณหญิงเช่นนี้ ผมเสียใจเหลือเกินที่ทำให้คุณหญิงต้องบาดเจ็บโดยไม่ได้เจตนา และดีใจที่คุณหญิงไม่ถือโทษ”

ดารินหัวเราะเสียงใส กระโดดลุกขึ้นยืนอย่างว่องไว

“เสียตายเหลือเกินที่ฉันนึกอึกพื้นกลับไปเสียก่อน เลยไม่ได้ร่วมเหตุการณ์ตื่นเต้นเมื่อคืนนี้ด้วย มันไปยังไถ่มาอย่างไร หลังจากฉันหลับไปแล้ว”

ไชยยันต์เล่าให้หล่อนฟังคร่าวๆถึงนาที่ฉุกเงินที่สุดซึ่ง

ทุกคนเผชิญร่วมกัน

“มันสองตัวก็จริง แต่พวกเราหวิตตายกันทุกคนนั่นแหละ
ดีแล้วที่เธอสลบไปเสียได้ชั่วคราว ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้น”

เพื่อนชายบอกในตอนท้ายของการเล่า

จากการสำรวจซาก พบว่ากระสุนนัดแรกของแกงชายที่ยิง
สวนหน้าออกไปทันทีที่มันโผล่พรุดออกมา ทะลุบริเวณส่วนบน
ของศีรษะอันเป็นส่วนโพรงอากาศ นั่นจึงเป็นคำตอบได้ชัดว่า
เหตุใดมันจึงยังสามารถวิ่งสวนเข้ามาได้จนเกือบถึงตัวรพินทร์
และดาริน ส่วนลูกปืนของไซยยันต์ที่ลั่นเป็นนัดที่สองต่อจาก
แกงชายนั้นเสยทะลุเข้าไปกลางหน้าอก และนัดที่ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง
ระเบิดผ่านหูทะลุขมอมเลยออกอีกด้านหนึ่ง มันจึงคว่ำลงในทันที
สำหรับเจ้าตัวหลังซึ่งหมอบคาอยู่ชายเนินนั้น ถูกกระสุนของ
ใครต่อใครที่ประดังกระหน่ำเข้าใส่แทบจะปรุไปทั้งตัว นัดที่หยุด
มันลงอย่างเฉียบขาด เป็นนัดสุดท้ายที่จันทรอกเข้าไปยังกระดู
กคอต่อ

ยกเว้นจากดารินผู้หมดสติไปก่อนแล้ว อีกหกคนตกอยู่

ในฐานะวิ่งกันป่าแตก ก่อนที่จะพิชิตมันทั้งสองตัวลงได้ แต่ละคนถูกหนามและกิ่งไม้ได้แผลกันไปทั้งนั้น

ร่องรอยของมันที่ค้นพบภายหลังจากนั้น บอกได้ชัดว่าเจ้าสีดอทั้งสองตัวซุ่มเฝ้าบคอยดักรอฝ่ายมนุษย์อยู่ก่อนแล้ว ด้วยเจตนาที่จะพุ่งเข้ามาขย้ำ และมันจะเป็นอื่นไปไม่ได้ นอกจากเจ้าทหารเอกคู่ใจสองตัวที่ช่วยกันประคับประคองไอ้แห้วจ่าโขลงของมันหนีมา นับตั้งแต่ไอ้แห้วจ่าโขลงถูกดาร์นยิงเมื่อป่ายวาน

ปริศนาอันชวนมหัศจรรย์ใจที่สุดสำหรับทุกคนก็คือ ไอ้แห้วอันตรธานไปไหน จึงเหลือแต่เพียงบริวารคู่ใจของมันสองตัวดักรอรับหน้าอยู่เช่นนี้

ระหว่างที่พรานใหญ่ยืนอิงอยู่นั้น แงซายก็เดินคอดกเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เขามองดูเหมือนจะถาม คนใช้ชาวดงก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงกังวานห้าวหาญอันเป็นคุณลักษณะประจำว่า

“ผู้กองถูก แต่ผมผิด”

จอมพรานขมวดคิ้ว

“ในข้อไหนกัน”

“ผมอ่านว่า มันอยู่ใต้ลมเรา มันจะต้องผละหนีไปไกลแล้ว แต่ผู้กองอ่านว่ามันจะต้องซุ่มดักเราอยู่ และมันก็จริงอย่างผู้กองว่า เราเกือบตายกันทุกคน ขณะที่มันโผล่ออกมา ผมยังยิงพลาดเสียอีก ทำให้มันเล่นสวนเข้ามาได้ คราวนี้ผมผิดถึงสองข้อ อ่านใจมันผิด แล้วก็ยิงนัดแรกผิด”

พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ

“ไม่มีใครถูกเสมอไปหรอก แงซาย ถึงฉันเองก็ผิดมาเสียหนักต่อนัก สำคัญแต่เพียงว่า ถ้าแกผิด ฉันถูก และเมื่อฉันผิด แกก็จงถูก เราอย่ามาผิดในเวลาเดียวกันก็แล้วกัน ลืมมันเสียเถอะ มาช่วยกันคิดดีกว่าว่า ไอ้แหวงไปไหน”

“ตอนที่มันหลบเข้าปากถ้ำทางด้านโน้น ผู้กองแน่ใจหรือไม่ว่ามันพากันเข้ามาสามตัว ไอ้แหวงถูกสองตัวช่วยขนบข้างมา”

“อ้อ ไม่มีปัญหา รอยเลือดของมันก็บอชัด”

“แล้วที่ปลักตะไคร่กลางถ้ำ ก่อนจะถึงเหว รอยเลือดก็หายไปเสีย หายไปอย่างคั่นไม้พบอีก แล้วเราก็ตามรอยทะลุออกทางปากถ้ำด้านนี้ พบเพียงสองตัวตัวแรกเราอยู่”

แฉะชายเอ๋ยมาแซมซ้ำ ตาจับมองมายังเขานิ่ง รพินทร์เบิกตาโพล่งขึ้นในบัดนั้น เหมือนจะเจลลิวคิดอะไรขึ้นมาได้ในคำพูดของแฉะชาย และแล้วก็หวนนึกได้ในทันทีที่นั่นเองว่า ขณะที่รอยเลือดของไอ้แห้วหายไป แฉะชายพยายามจะวนเวียนค้นหาอยู่ด้วยความสงสัย แต่เขาเอง...เป็นคนออกคำสั่งให้เลิกสนใจกับเรื่องรอยเลือดที่สูญหายไป และบังคับให้น้ำออกมาจากปากถ้ำทางด้านหุบหมาหอนี้เสีย เขาน่าจะพลาดเสียแล้วในตอนนั้น พลาดเพราะมองข้ามในเรื่องรอยเลือดที่หายไปนั่นเอง!

“แฉะชาย แกหมายความว่า...”

พรานใหญ่ชะงักคำพูดไว้เพียงแค่นั้น จ้องหน้าแฉะชายเขม็ง

“มันเข้าทางปากถ้ำด้านโน้นสามตัว แต่ไหลออกทางปากถ้ำด้านนี้เพียงสองตัว อีกตัวหนึ่งคือไอ้แห้วหายไปไหน

“ไม่มีทางออกด้านอื่นอีกแล้ว นอกจากด้านนี้ด้านเดียว”

กะเหรี่ยงร่างยักษ์พูดอย่างเป็นปริศนา และระหว่างที่พรานใหญ่ยืนหรีตาคิดอยู่ แงซายก็ชี้ไปยังซากช้างอีกตัวหนึ่งที่ถูกจันยิงคว่ำคาตีนเนินอันจะนำขึ้นไปสู่ปากถ้ำ บอกต่อมาว่า

“ผู้กองนี่ออกใหม่ ไ้ตัวนั้นถ้าไม่ถูกยิงล้มเสียก่อน มันกำลังบ่ายหน้าไปไหน ทำไมมันไม่เตลิดหนีไปทางอื่น ทำไมจึงพยายามจะตะเกียกตะกายย้อนกลับไปยังปากถ้ำนั้นอีก และทำไมมันทั้งสองตัวล่วงหน้าผ่านปากถ้ำมาก่อนเราคืนหนึ่ง จึงยังหากินใกล้เคียงอยู่กับบริเวณนี้ ได้กลืนเราแล้วก็ยังไม่คิดหนี”

รพินทร์ไม่เคยเอ่ยคำใดในขณะนั้นทั้งสิ้น เดินเข้าไปพิจารณาดูซากของช้างตัวที่หมอบตายอยู่คาเนินอีกครั้ง แล้วแหงนขึ้นมองไปยังปากถ้ำ ริมฝีปากของเขาแม้เป็นเส้นตรง ใช้นิ้วเสยปีกหมวกขึ้น

“ແກັບຈົນເຫັນຈະຜິດກັນຄົນລະຄັ້ງເສື້ແລ້ວ ຈົນຜິດກ່ອນແກ່ ທີ່ອ່ານວ່າໄອ້ແຫ່ງຈະຕ້ອງມຸ່ງອອກມາທາງປາກຖ້ຳດ້ານນີ້ ສ່ວນແກ່ຜິດ ທີ່ອ່ານວ່າມັນໄດ້ກິນເຮົາມັນຈະຕ້ອງບ່າຍໜ້າໜີຫ່າງໄກລອກໄປ”

แล้วเขาก็ถอนใจยาว โคลงศีรษะซ้ำ ๆ มองไปทางนายจ้าง

ทั้งสอง ซึ่งยืนล้อมอยู่ในขณะนี้โดยไม่เข้าใจในความหมายว่า
เขากับนางชายหาหรืออะไรกันอยู่ บอกเสียงแห้งว่า

“ไอ้แหวงหลบจาก ชุ่มอยู่ในถ้าเสียแล้วละครับ”

เสียงไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง เบิกตากว้าง

“คุณแน่ใจหรือ?”

“คำตอบมารู้เอาแน่ชัด อีตอนที่เรามาเผชิญหน้ากับไอ้สองตัว
นี้แหละครับ หลักฐานสิ่งแวดล้อมจะทำให้สันนิษฐานได้แบบนี้”

แล้วเขาก็อธิบายให้ทั้งสองทราบถึงข้อเหตุผลที่เขากับ
นางชายถกเถียงหาหรือกัน

“แปลว่าข้างบริวารของมันสองตัวเท่านั้นที่ออกมาทาง
ปากถ้ำด้านนี้ โดยตัวไอ้แหวงเองยังชุ่มหลบอยู่ในถ้ำ”

ไชยยันต์ร้องถามย้ำอีกครั้ง

“ผมยอมรับว่า ผมตามความคิดของมันไม่ทันในขณะนั้น
เพิ่งจะมารู้แน่เอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ฉันก็สงสัยแต่แรกแล้ว ตอนที่รอยเลือดของมันขาด

หายไป”

ดารินว่า มองหน้าพรานใหญ่กับแฉะชายสลักกัน

“ตอนนั้นดูเหมือนแฉะชายก็มีท่าว่าอยากจะค้นให้ทั่ว แต่
คุณเร่งให้เขานำออกมาทางปากถ้ำด้านนี้”

“ผมยอมรับว่าผมพลาดในข้อนั้น”

รพินทร์สารภาพแล้วสบถพึมพำสาปแช่งตนเอง หยิบ
ชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวไว้ขึ้นมาสับเหงื่อ ระหว่างที่ไชยยันต์
หันไปสอบถามแฉะชาย ดารินก็กล่าวต่อมาว่า

“เห็นจะไม่มีปัญหาหรอก เราหลงกลถูกมันหลอกเอา
อีกแล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งมองเห็นชัดขึ้นทุกที หลังจากที่รอยเลือดขาด
หายไป พวกเราเดินได้กันมาตามปากขอบเหวอันแคบจำกัด
และทางเดินก็ลำบากมาก ไ้อ้แหง่ไม่มีทางที่จะเดินผ่านได้เลย
เพราะมันเจ็บมาก ถ้าพยายามเดินมากก็มีหวังพลัดตกเหวตาย
เราก็นั่งนิษฐานกันไว้แล้วจากร่องรอยหลักฐานว่า การที่ไ้อ้แหง่
เคลื่อนไหวรุดหน้าไปได้ เพราะมีช้างใหญ่สองตัวคอยขนบาแซง
พยุงช่วย แต่ทางที่ผ่านปากเหวนั้น ช้างเดินผ่านได้เพียงตัวเดียว
เท่านั้น มันจะช่วยประคองกันไม่ได้เด็ดขาด นอกจากจะเดิน

เรียงเตี๋ยกันไป แล้วไอ้แห้วจะผ่านไปได้อย่างไร

เหตุผลของนักมานุษยวิทยาสาวยังมีน้ำหนักช่วยให้
คำตอบชัดเจนขึ้น

“จริงของคุณหญิง ผมก็โง่ สลึมกถึงไปในข้อนี้”

“ว่าแต่ในอุโมงค์ถ้า บริเวณที่ก่อนจะผ่านปากเหว ไอ้แห้ว
จะหลบซ่อนอยู่ได้ยังไง มันมืดและอับทึบเหลือเกิน”

ไชยยันต์ยังสงสัย

“ถ้าในเวลาปกติ ผมก็ไม่คิดเหมือนกันว่ามันจะซุ่มตัว
อยู่ในบริเวณนั้น แต่เราก็ต้องไม่ลืมนะ ไอ้แห้วเจ็บมาก มัน
ไปด้วยตัวมันเองไม่ไหวแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหนทางผ่าน
ปากเหวที่ล่อแหลมเช่นนั้น และอีกอย่างหนึ่งก็ตามที่เราได้เห็น
กันแล้ว บริเวณนั้นเป็นคุหาแยกแยะออกไปมากมายกว้างขวาง
มาก อาจมีปล่องอากาศจากกันเหวที่ใดสักแห่งหนึ่งลงมาบรรจบ
อีกก็ได้ เรายังตรวจกันไม่ทั่วบริเวณนั้น เพราะฉะนั้น ไอ้แห้ว
จะต้องใช้เป็นที่ซุ่มพักตัวได้อย่างสะดวกทีเดียว บริเวณนั้น
อาจเป็นที่พักซุ่มซ่อนตัวของมันในยามฉุกเฉินที่มันเข้าไปหลบ
อยู่เป็นประจำก็ได้”

เพชรพระอุมา ตอน ดงมรณะ เล่ม 6

prism
ปรีธ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีธมี มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7970-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)